

19 Marzo, 2017

Fotografia

Vertigen de la natura

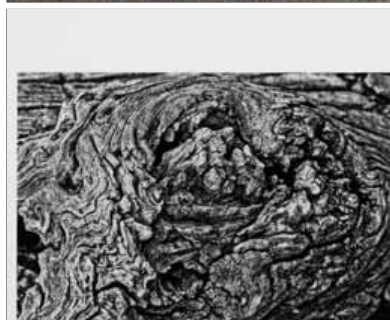
NOVA TEMPORADA • El Palau Solterra de Torroella inaugura la programació amb les mirades al paisatge de Mapi Rivera, Anna Bahí, i Martí Boada i Teresa Romanillos **GRAVETAT I INTIMITAT** • Les tres sèries plantegen maneres oposades de relacionar-se amb l'entorn que van des del misticisme i la transcendència a la revelació poètica i la ironia

Eva Vázquez

TORROELLA DE MONTGRÍ

El Museu de Fotografia Contemporània de la Fundació Vila Casas, amb seu al Palau Solterra de Torroella, ha inaugurat la temporada amb tres exposicions que semblen unides per una mateixa percepció il·luminadora del paisatge, encara que des d'aproximacions diferents. Es tracta de les exposicions *Sinapsis*, de Mapi Rivera; *Poematges*, de Martí Boada i Teresa Romanillos, i *Percepcions*, d'Anna Bahí.

Mapi Rivera (Osca, 1976), la més coneguda, és una artista amb tendència a levitar. El seu treball se sustenta en unes fotografies de paisatges subjugadors, tot i que el centre d'atenció és ella mateixa, flotant en l'aire en actitud arravatada, hipnòtica o epifànica, encerclada tot sovint per un halo de llum o travessada literalment per l'electricitat d'un llamp. Tot el seu treball es nodreix d'un misticisme a vegades tan obvi, que es decanta cap a una formalització surrealista potser no deliberada, però que serveix per atenuar la descàrrega de transcendència amb una ombra gràcil d'imatge somiada. A propòsit de la freqüència amb què se serveix del seu propi cos nu, se l'ha comparada més d'un cop amb l'art de Marina Abramovich o Ana Mendieta. En aquestes artistes, però, hi ha un qüestionament del rol de la feminitat que Mapi Rivera més aviat explota i que recorda, amb matisos, la Mayte Vieta submergida en aigua de *Silenci* (2001), una sèrie en què l'artista blancha transformava el cos en una imatge tremendament eloqüent per donar forma a l'indicible: la soledat, el dolor, la pèrdua, el plaer, la vida, el temps, sense haver de recórrer al preciosisme de cap altre paisatge que no fos la pell i l'aigua. Mapi Rivera, al contrari, juga la carta de l'encantament, pel qual el cos és bonic (un objecte sagrat) i el paisatge és vist com un decorat magnífic per subratllar en una mena de coreografia wagneriana l'instant de la il·luminació personal. Per a aquest objectiu no li serveix una natura qualsevol, sinó entorns d'una amplitud tremebunda, preferentment sense cap empremta humana. Excepte la seva. Llocs "imaginals", n'ha dit remetent-se a un concepte de l'islamòleg Henry Corbin, més onírics que terrenals, capturats a més en una hora màgica,

Facultat
Esquerd vegetal
Zrcaic, enigmàtic
epidermic, finalment b

Una de les fotografies de Mapi Rivera, i a sota, una escorça humanitzada de Boada i Romanillos, i una imatge d'Anna Bahí ■ FUNDACIÓ VILA CASAS

just a la sortida o a la posta del sol, per amarrar-los d'una llum propícia a l'escat de la transfiguració. Deixant de banda que un pugui estar tan interessat com Mapi Rivera en

Mapi Rivera treballa la naturalesa des de la llunyania, mentre que Anna Bahí s'hi fon

la lectura dels místics, el fet és que les seves *Sinapsis* contenen una certa bellesa, a la qual contribueix el format apaïsat, espectacularment panoràmic, de les imatges, que tenen alguna cosa també de la praderia religiosa d'*El món de Cristina* d'Andrew Wyeth. Potser el que més fascina és la possibilitat que la naturalesa, enigmàtica, impenetra-

ble, s'esquerdi amb la força d'un llamp i es rebaixi a abraçar-nos.

La mirada a la naturalesa de Martí Boada (Sant Celoni, 1949) i Teresa Romanillos (Barcelona, 1970) és tota una altra, començant pel fet que no són artistes; són científics, cardióloga ella, geògraf ambiental ell, units per l'atracció pel Montseny, els camins de pastura, la boira blavissa de l'horitzó, les herbes humils, l'esveltesa del faig. Quan es fixen en els detalls, es tornen poetes juganers: pengen, per exemple, un xerrac, un llibre i un roc d'una branca, i en diuen "Biomasses foliars reptants", o d'una fulla seca en forma de cor en dedueixen una "dimensió coronària del bosc". Si examinen l'escorça dels arbres, no és pas per llegir-hi cap gravetat prenyada de significat, sinó unes arrugues frateres, com si

L'artista del fons

La nova temporada del Palau Solterra es completa amb la secció dedicada a un dels artistes representats al seu fons, en aquest cas Pere Noguera (La Bisbal d'Empordà, 1941), de qui es presenta 'Cadira de braços', un treball de 1999 en què l'artista revisa el tractament de l'art pobre i l'objecte trobat surrealista.

en la comparació amb la pell humana els arbres segreuessin algun secret guariment. En les imatges i les escultures que fabriquen amb branques i soques de bosc, no hi ha cap llunyania sagrada, sinó, al contrari, una proximitat comprensiva oberta tant a la meravella com a la ironia.

Anna Bahí (Banyoles, 1972) ha escollit precisament les fotografies de Teresa Romanillos de la sèrie *Rasgos* per establir un diàleg amb les obres del fons del Palau Solterra. En connexió amb Mapi Rivera, també Bahí se serveix del seu cos per relacionar-se amb la natura, però s'hi endinsa a la manera de Romanillos, des d'una proximitat radical: l'artista, aquí, no és "tocada" pel paisatge, sinó que s'hi fon, en un acte d'intimitat forçosament idealitzat, un bàlsam de transparències per vèncer el vertigen. ■